

BARBAROS ŞANSAL

PROVA ODASI

DESTEK YAYINLARI: 671

EDEBİYAT: 272

BARBAROS ŞANSAL / PROVA ODASI

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül
Editör: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: İlknur Muştu
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Ali Türkmen

Destek Yayınları: Nisan 2016 (3.000 Adet)

4.-5.Baskı: Haziran 2016

6. Baskı: Ağustos 2019

Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-273-0

© Destek Yayınları

Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul

Tel. (0) 212 252 22 42

Faks: (0) 212 252 22 43

www.destekdukkani.com

info@destekyayinlari.com

facebook.com/DestekYayinevi

twitter.com/destekyayinlari

instagram.com/destekyayinlari

Deniz Ofset – Nazlı Koçak

Sertifika No. 40200

Maltepe Mahallesi

Hastane Yolu Sokak No. 1/6

Zeytinburnu / İstanbul

BARBAROS ŞANSAL

PROVA ODASI

Karşı cinsin girmesine izin verilmeyen oda

Aynalar yalan söylemez ama tersten gösterir

Hayatı bize öğretildiği gibi yaşamak zorunda mıyız acaba?
İnandırıldığımız tüm kavramlar gerçek mi?

Doğarken adımızı, ailemizi, cinsiyetimizi seçemediğimize göre, aslında kimiz biz?

Ya da neden varız?

Yoksa varoluş sebebimiz korkularımız mı?

Öncelikle belirteyim:

Bu kurguda duyacağınız her şey, hayal ürünüdür.

Aklınızda canlandıracağınız karakterler, kimlikler, olaylar, mekânlar hatta kurumların hepsi...

Zaten bu kurgudaki insanlar ve olaylar asla gerçek olmazlar. Demek istediğim şudur ki, boşuna mahkemelerle ya da dedikodularla uğraşarak vakit kaybetmeyin. Zamanınızı boşa harcamış olursunuz sadece. Bazı durum ve tasvirlerin benzerlik göstermesiye şans eseri gerçekleşecektir. Yani, sizinle, tanıdıklarınızla ya da bildiklerinizle hiçbir alakası yoktur.

Engellisini yaşatan ve kendi dışındakileri bile engelli bırakabilen tek canlı (yani bizler), üreme mevsimi olmayan, bu amacın dışında zevk için seks yapabilen, hatta kendin-

den gayrı diğerk türlere bile ilgi duyabilen ve yaşadığı ortamda her şeyi yiyebilen iki delikli bir silindirden ibaret olan yaratıklarız. Bilimsel adıyla Homo sapiens!

Neticede, poligamik bir başka canlı türüyüz ve memeliler sınıfındanız. Biliyorum, bu durumda susinekleri ile aynı kromozom sayısını taşımamız da çok can sıkıcı. Fiziken incelediğimizde durum daha da vahim.

Ağzından laf yerine pislik, arkasından da pislik yerine laf üretenlerimizin sayısı hiç de az değil.

Benmerkezci egolarımız ve yine hiçbir başka canlı sınıfında rastlanmayan, doğar doğmaz zihnimize işlenmeye başlayan korkularımız ve de doğup büyüüp üredikten sonra ölümü kucakladığımız “hayat” denen bu deneyimde çoğumuz hâlâ rol yapmaktayız, buna karşılık alkış ve takdir dilenmekteyiz.

Madem oynuyoruz, gelin birlikte karar verip bir tercih yapalım. Ya siz aktör olun, biz izleyici, ya da siz izleyici olun biz aktör... Şimdiden belirteyim, pek bir şey fark etmeyecek. Oyuncu ister alkışlansın ister yuhalansın, gösterisi bitip ışıklar yandığında yevmiyesini alıp gidecek, izleyici ise bedelini peşin ödediği gösterideki oyuncuyu ister alkışlayacak isterse yuhalayacak. Yani oyun bitip perde kapandığında o da salondan çıkıp gidecek.

Birazdan açılacak olan “prova odası”nın mavi koton kadife perdesinin ardında, hiçbir zaman dilimine sığmayan, hiçbir ülkenin hiçbir yerinde yaşayan ve hayatlarını bir hiç uğruna, boşa geçirmiş kahramanların hikâyelerine konuk olacaksınız.

Bir terzi ve bir adamlarla, o adamın hayatını yönetecek olan beş kadının prova aynasındaki paradoksuna tanık olacaksınız.

Aynalar hayatı tersten gösterir!

Bu yüzden birazdan öğreneceğiniz aynadaki bir kadın terziyle, bir kadın ve o kadının hayatını yönetecek olan beş erkek olarak da görünebilir size.

Dilerseniz okumaya başlamadan önce kendi aynanıza son bir kez iyice bakın. Sayfalar son bulduğunda aynanızın akşinde bir başkası sizi sorguluyor olabilir. Hatta o aynadaki yansımanız artık siz bile olmayabilirsiniz.

Unutmamak lazım:

Bir insanın diğer bir insanı sevmesi ve ona dokunması için diğerlerinden izin alması zorunlu olmamalı.

Buyurun:

Prova odasının gümüş varaklı taş aynası sizi bekliyor.

Bakalım benliğinize giydirilenler gerçek mi?

Yoksa diğerlerinin size biçtiği kimliklere özenip bedeninizi onların ardında mı saklıyorsunuz?

Ya da giydikleriniz size mi ait?

Sadece görerek ve duyarak değil, dokunarak, koklayarak ve tadararak da yaşamayı öğrenmeliyiz.

Hiçbir şey görüldüğü gibi değildir.

Prova odasının aynasında bile...

Terzi Davut'un dükkânında bir sabah vakti

Nemli ve eskimiş, atlas kumaştan mamul, gök mavisi rengindeki iğne işi yorganına sabah güneşi vuruyordu.

Arka bahçeden çıkıp cami önünden geçip giden asmanın gövdesindeki yeşile veda eden yapraklar gelen kışın habercisiydi. Somyanın yaylarının gıcirtısı eşliğinde yatağından doğrularak oturdu. Sürgülü ahşap pencere doğramasını ite kaka yukarı doğru açtı ve metal kelebeği ile camı sabitledi. Serin rüzgâr göğsüne çarptığında, gözlerini, yer yer boyalır kabarmış doğramanın ardına duvar gibi çepeçevre dizili betonarme binalardan artakalan bir avuç semaya dikti. Leylekler de göç ediyordu. Çocukluğunun geçtiği yetiştirme yurdunda da yatakhane camında kuşları hep gözlerdi.

Başarının zirvesinde olduğu yıllarda ise ne yatak düzeltirdi ne de yorgan. Yanında çalışanların işiydi bunlar.

Şık döküm kalorifer dilimlerinin ısıttığı, yüksek tavanların usta işi patine alçı süslerle bezendiği kocaman ekalliyet apartmanında ve çok geçmişte kalmıştı o günler.

Küçük yaşta eline aldığı iğne ipliği hatırladı. Hatıralarında masuracılar, piliseciler, düğmeciler ve astarcılar gibi koştura koştura dolandığı dükkânlar canlandı.

Mesleğe başladığı madamın modaevinin kokusu geldi burnuna. Makasını ustalıkla kullandığı yıllar gözünün önündeydi. Şapkacıdan tüycüye herkes önünde saygıyla eğilirdi. Bugünün aksine tek bir ak yoktu gür saçlarının dibinde.

Ayaklarını yaylı somyadan aşağıya indirip yan yana bıraktığı kadife terliklerinin içine yerleştirdi. Başucundaki komodinden önce çerçevesiz gözlüğünü, ardından da içi Aznavur işi meşin kayışlı saatini aldı. Limonküfü rengindeki, yakaları biyeli, yünlü oda sabahlığını giyerek, yine kumaş olan kemerini beline bağladı.

Kalem işi süslemeli duvarların yerini, yer yer kabarmış Horasan sıva duvarlar almıştı. Bazı yerlerinde kabarmalar ve çatlaklar da vardı. Altuni meşe parkeler yerine ise yaşamında kararmış bir tahta zemin üzerinde yürüyordu. Tüm bu değişimi görmezden gelip umursamıyor, geçmişinin hayal dünyasındaymışçasına hayatını sürdürüyordu. Başucundaki kristal sürahi ve takımı bardak gitmiş, yerine kırılmaz cam bir şişe gelmişti. Dantel sehpa örtüsü yerine kenarı temiz dikişle çevrilmiş mermerşahi örtü bile onu etkilemiyordu. Gerçekler ise her şeyi kaydeden prova aynasının sırlarındaki lekelerde saklanıyordu.

Eski bir kent merkezinin yamacında kurulu, zamanı ar-

navutkaldırımı sokaklarına hapsetmiş bir semtin yokuşlu caddesinin arka sokağındaki iki katlı yapıda yirmi yıla yakın zamanı geçmişti. Şartlar ve şehir değiştikçe ve ithal, ucuz, üstelik kalitesiz mallar vitrinlere yerleştikçe işleri azalıyordu. Başından geçen felaket sonrası elde avuçta kalanı ile bu binayı satın alıp, altını dükkân üstünü ise kendine ev yapmıştı. Karşıdan bakıldığında, geniş camlı dükkân cephesinin bitişinde bir de buzluca ile kaplanmış kocaman bir pencere daha vardı. Diğer yandaki büyük pencere kapatılmış ve duvar örülmüştü. Bu yüzden bozuk simetrisiyle lüks butiklerin gösterişli çekiciliğinden epey uzaktı. Mavi yağlıboya doğramaların çevrelediği vitrinin yanındaki giriş kapısında açık-kapalı yüzleri olan bir levha vardı. Bir yüzü yeşil, bir yüzü ise kırmızıydı. Vitrinin önünde dizili yağ tenekelerinde yetişen sardunyanların kırmızısı göz alıcıydı. Kırmızıya boyanmış tenekelerin üzerindeki artık tedavülden kalkmış margarin markası hâlâ okunabiliyordu. Tertemiz vitrinde ise, cam altı boyası ve ayna sırrıyla yapılmış “Terzi” tabelası pırıl pırıl salınmaktaydı.

Üst katın, tam vitrinin üstünde yer aldığı çıkma balkon taşıyan döküm destekler ve balkon korkulukları bile aynı renkti. Belki de boya yetmediğinden korkuluğun kenarına denk gelmiş birkaç dilim eski rengindeydi. Arka cephedeki boş vermişliğin aksine ön cephede yer alan balkonun kocaman camlı kapısı ve kepenkli iki penceresi de aynı maviyi paylaşıyordu. Sokak hayvanları için tenekenin dibine koyduğu su kabı balkondakinden daha büyüktü. Balkona gelen kuşlar pislediğinden her sabah kaldırımı yıkardı. Belediye-

nin taktığı kapı numarası çoktan kaybolmuş, su ve elektrik tesisat levhaları ise okunamayacak kadar eskimişti. Her şeye rağmen eski bir fotoğrafı andıran bina, belgesellerden çıkmışçasına ayakta durmayı başaramıştı.

Kısa koridoru ve mutfak geçip banyoya ulaştı. Tüplü bir şofbeni vardı ama o eski bakır termosifonu söküp atmamıştı. Hemen yanındaki kurna da yerindeydi. Lavaboyu ve fayansları yenilemişti. Kimi basamağı tamir görmüş dönerek aşağı inen merdivenin sallanan tırabzanlarına abanmadan aşağı indi. Tırabzanın basamaklara bağlandığı ahşaplar tornada şekillendirilmişti. Dükkânın yan duvarına yakın duran beyaz çini sobanın üzerindeki lacivert emaye çaydanlığı aldı. Sokağı dolduran ve esnaf malı dağıtan kamyonetler ile okula gidenler günlük yaşamın olağan parçaları olduğundan dikkatini çekmiyordu. O sırada bakkalın önünden kendi tarafına doğru bakan iki adam fark etti. El kol hareketleri ile konuşuyor, bir yerleri işaret ediyor, kim bilir hangi konuda mütalaa yürütüyorlardı. Üzerinde durmaması gerektiğini düşündü ama uzun boylu olanın paltosundan gözlerini ayıramıyordu.

Lacivert kaşmir bir palto giymiş olan geniş omuzlu adam kırklı yaşlardaydı. Küt burunlu, parlak tokalı süet mokasenleri göz alıcı bir modele ve yüklü bir bedele sahip olduğunu belli ediyordu. Paltonun iki yanından sarkan örgü kaşkol capcanlı renklere sahipti. İçinde ise lacivert beyaz çizgili bir gömlek ve kırmızı bir kravat görünüyordu. Şakaklarındaki kır saçlar gençliğini gölgelemek bir yana, yağız teninde parlayan zümrüt yeşili gözlerini daha da belirginleştirmişti.

Böyle bir semtte böylesi şık beylerin görünmesi pek alışık olduğu vakalardan değildi. Bedenini soba borusuna siper edip görünmeden izlemeye devam etti.

Biraz ilerideki metalik bej boyalı tamamen yenilenerek ilk günkü gibi orijinaline döndürülmüş otomobil güneşin altında adeta yanıyordu. Kromaj tamponlar ve aynaları, far çerçeveleri ve arabanın yanı sıra giden bantlar modeli daha da belirgin hale getirmişti. Uzun zamandır bu model ve bu marka araba görmediğini anımsadı. Benzerlerini meşhur olduğu yıllarda hatırlı müşterileri kullanırdı. Kendisinin ise hiçbir zaman ehliyeti olmamıştı.

Kaşmir paltonun içindeki adam parmaklarının arasında ki filtreli sigaradan bir nefes çekti. Güçlü ama manikürlü ellerindeki kalın altın alyans terzinin daha da meraklanmasına yol açtı. İki adam biraz daha konuştuktan sonra yeşil gözlü olanı sigarayı filtresinden ayırıp tütünlü kısmı yere attı ve filtreyi cebine koyduktan sonra mokaseninin ucuyla ezeerek yerdeki ateşi söndürdü. Ellerini cebine sokup yanındaki takım elbiseli adamla aracına yürüdü. Arkasından ortaya çıkan kaldırım masasında iki boş şişe ve bozuk metal paralar vardı. Aracına binip motoru çalıştırdı. Terzi, iyi görebilmek için dükkânın camına iyice yaklaşmıştı. Takımlı adamla, aracın camından bir şeyler daha konuştular. Araç hareket edip dükkânın ön cephesinden geçip gitti. Hemen ardından tersyönden bir ekmek kamyonu sokağa girdi. Terzi, aklında paltolu adam, elinde çini sobanın üzerinden aldığı boş emaye çaydanlıkla mavi koton kadife perdesi kapısında asılı prova odasını geçerek kahvaltısını hazırlamak üzere yeni-

den merdivene yöneldi. Güne ve mesleğine hazırlanmalı, hayallerinde kaybettiği yerine, içinde olmaya, bulmaya ya da sahip olmaya çalıştığı kadınları üretmeye devam etmeliydi. Onu hayata bağlayan tek unsur o hayali kadınlardı. Bir de terzihanesi yani Terzi Davut!

Banyoya girip giysilerini çıkardı. Yıllara meydan okumuş diri ve narin vücudu hâlâ formunu koruyordu. Uzun bacakları, dümdüz karnı ve sedef gibi beyaz bir teni vardı. Kemik çerçeveli gözlüğünü çıkarmadan, boynuzdan yapılmış saplı, samur kıllarının bir kısmı dökülmüş tıraş fırçasıyla sabun çanağını köpürtmeye başladı. Yanaklarına ve çenesine sürerken gülümsüyordu. Keskin usturasını yüz kıvrımlarında aynen yüz makasını kullandığı gibi özenle ve çabucak dans edercesine kaydırarak az ve açık renk olan sakalını tamamen temizleyip tıraşını tamamladı. Ufak sıcak suya batırılmış keten havlu ile iyice silindi. Lavantalı talk pudrasını dö-kündükten sonra yine lavanta kokulu kolonyasını suratına avuç içleri ile çırptı. Saçının briyantini sürdü, birkaç dişi eksik fildişi tarağı ile yandan ayırarak iyice taradı.

Artık yeni güne hazırdı.

Ceviz kaplama ve siyahla karışık art-deco giysi dolabı üst katın koridorunda dev cüssesi ile yaşam odasının iki kanatlı kapısının birisini zapt etmişti. Kanatların birini açıp kendine ipek birman gömleklerinden birini seçti. Çekmecedeki çoğu tek kalmış kol düğmelerinden ise gümüş bir çift çıkardı. Kapağının içindeki metal yatay askı çubuğuna asılı kravatların çoğu kullanılmaz haldeydi. Kimi eski kimi ise demodeydi. Hemen hemen her gün kullandığı merserize örgü kravat-

larından yağ yeşili olanını çekerek aldı. Koyu gri gabardin pantolonu hâlâ yatak odasındaki sandalyenin arkasında asılıydı. Üzerini değiştirdi. Kirli gömleği ayakucundaki çamaşır sepetine attı. Delikli motiflerin süslediği ayakkabılarını giyip bağladı. Akşamdan cilalanmıştı. Yeniden koridora çıkıp, balkondan bozma küçük mutfağına girdi. Ocaktaki emaye çaydanlığın buharı tütüyordu. Yere yayılmış Karabağ kilimin rengi solmuştu. Çiçek desenleri ise kanaviçe isi gibi bariz bir şekilde duruyordu. Lekesiz ve tertemizdi. Cama bitişik tezgâh ve lavabo arka bahçeye bakıyordu. Üstte bu yüzden dolaplar vardı. Tezgâh altı kapakları ise mermer desenli formikaydı. Mutfağın bir tarafında tavana dek yükselen raflar, diğer yanında ise üstü buzluklu bir soğutucu duruyordu. Koldan kilitli buzdolabından süt ve yumurta çıkardı. Gazlı ocağı yakıp çırpıtığı yumurtalarla kendine bir omlet hazırladı. Amyant levhada kızarttığı iki dilim ekmeği de tabağın yanına koyduktan sonra çekmecedeki çatal ve bıçak çıkardı. Önce ocağı ardından tezgâhın altındaki tüpün vanasını kapattı. Sıcak su da tüpe bağlı olduğundan patlarsa kaygısı vardı. En sonunda rafta biblo gibi duran incecik porselen mavi çiçekli fincan ve tabağı alıp sütlü kahvesini hazırladı ve onu da tepsiye koydu. Şeker kullanmazdı.

Elindeki tepsiyle mutfaktan çıkıp kapıdan yan yan geçerek yaşam odasına girdi. Tepsiyi küçük yemek masasının üzerine koydu ve balkona yürüdü. Dantel perdeyi çekip sokağa baktı. Karşı kaldırımdaki lacivert paltolu adam yoktu ama sanki silueti hâlâ orada duruyordu. Kahvaltısını bitirirken dinlediği radyo tiyatrosunun o bölümü de eşzaman-

lı sona erdi. Servisleri mutfağa götürüp yıkadı. Gözbebeği fincanına kahve doldurup yeniden dükkânına inmeden önce sırtına dolabından bir de pamuklu, bembeyaz iş önlüğünü geçirdi.

Aşağı indiğinde ilk işi giriş kapısındaki levhayı çevirmek oldu. Dökülmüş sardunya yapraklarını süpürdü. Kaldırımı ıslatıp içeri girdi. Işıkları yaktı. Bir yeni mesai günü daha başlıyordu.

Maviye boyanmış, yarım asra rağmen dimdik ayakta duran doğramaları ile derli toplu cepheli beyaz terzihane sokağa girer girmez fark ediliyordu. Üst katın camlarını süsleyen dantel tül perdeler balkondan bakarak gelen geçenle sanki flört ediyordu. Vitrin camına asılı, üzerinde “Terzi Davut” yazan aynalı cam levha gönül çelen bir davetkârlığa sahipti. Cepheye bakıldığında dükkânda ilk dikkati çeken eşya beyaz çini soba ve gümüş yıldız boyalı baca borularıydı.

Tam karşıdaki duvarın önündeki golden kumaş kaplı biçki makinesinin arkası ise duvarı örten, boydan boya ve tavana dek yükselen, altı dolaplar, arkası çekmeceler ve üstünün tamamı raflı, camlı kapaklı bir mobilya ile tamamlanmıştı. Sobaya yakın duvarda bir ütü masası, raflarda ise kol ütüsü ve ütü bezi gibi malzemeler vardı. Ütü bezi ve su kabı tertemizdi. Ütü masasının kaplandığı kumaş ise bazı yerlerinde ısıdan sararmıştı. Siyah beyaz örgü tekstil doku kaplı kalın ütü kordonu pratik kullanım için duvardaki kancadan geçip prize bağlanıyordu. Raflardan birindeki demir ateş ütüsünün kapağı açık bırakılmış, içine ekilen küçük yapraklı sarmaşık, kollarını zemine doğru uzatmıştı.

Biçki masasına bitişik konmuş ayaklı ve pedallı mekanik dikiş makinesi ışığa en doğru şekilde yerleşikti. Cilalı tahtası, oymalı döküm ayakları ilk günkü gibiydi. Siyah makinenin üzeri yıldızlı motiflerle kaplıydı. İnce belli kız tabir edilen modeldi. Yüz seneden daha eskiydi. Pompalı yağdanlığı bile kararmamıştı.

Biçki masasının bitişik olduğu duvardaki raflar ise başka bir âlemde. Raflara çakılmış yan yana çivilerde rengârenk bobinler ve kukalar tüm düzenlerine rağmen panayır yeri gibi neşe saçıyordu. En alttaki geniş rafta ise çekmeceli ya da kapaklı kutular ve sepetler kopça, çıtçıt, düğme gibi malzemelerin ev sahibiydi. Giriş kapısının hemen yanındaki sehpanın üzerinde gece mavisini ebonit bir çevirmeli kadranlı telefon bulunmaktaydı. Alt tarafında ise çoktan kullanma tarihi geçmiş sarı sayfalı cilt cilt telefon rehberleri duruyordu. Telefon sehpasının yanında duran, bir oda takımından artakaldığı belli, metalik mavi suni deri kaplı kollu koltuk, dikiş makinesinin önünde duran beyaza boyalı tonet sandalye ile makam yarışındaydı. Koridora geçen pervazlı kemerin hemen yanı başında duran 100 x 140 santimlik dar uzun terzi aynasının çerçevesi de oymalı ve beyaz boyalıydı. Desenleri hafif sedefli kenger yapraklı desenli duvar kâğıdıyla bire bir uyumluydu. Zemindeki kırma taşla dökme olarak üretilmiş grili beyazlı motifli karo taşlar gözü yormayan bir desen oluşturuyordu. Duvarlarda 50 santim kadar geride son bulan çepeçevre bordür ise çizgiliydi. Halı gibi duruyordu. Profil çıtaları ile blok blok bölünmüş ahşap tavanın ortasından sarkan küçük avizenin mum ampulle-

rinden biri patlattı. Kendini bile zar zor aydınlatıyordu. Karanlıktan kurtulmak için bir ayaklı tavanı aydınlatan kro-maj lambader ve bıçki masasının üzerinde trapez gibi sal-lanan floresan lamba ihtiyacı karşılıyordu. Terzi Davut'un tüm günü burada geçiyordu.

Bordürlerden duvara döşeli koridor merdivene dek aynı renkte karo taşlarla döşeliydi. Mavi kadife pilili uzun perde prova odasının kapısında asılıydı. Perdenin yanındaki du-varda ipe bağlanarak kancalara asılmış çeşit çeşit gri kar-ton kalıplar vardı. Diğer yanda ise ahşap gönyeler, metreler, eğri cetveller... Koridorun sonunda iki kapı daha görünüy-yordu. Biri ardiye ve biri de küçük bir tuvaletti. Kısacası burada hayaller mavi, umutlar beyaz, anılar gümüş ama gerçekler grinin varyantlarında gizlenerek saklanmaktaydı. Tüm romantizmi ile arka bahçeden gelen koridor camın-dan ışık almaktaydı.

Sehpanın üzerindeki eski tarihli model dergilerini deste yaparak broke masasının altındaki tablalardan birine yer-leştirdi. Masanın üzerindeki tepsiyi mavi koltuğun önünde duran cam sehpanın üzerine koyup beyaz tonet sandalyeyi yanına doğru çekti. Fincanındaki kahvenin dumanı hâlâ tütüyordu. Peçeteyi dizine yerleştirdi, baş ve işaretparmağı-nın yardımıyla elektrik fırınında ısıttığı peynirli çöreği na-zikçe kavradı. Tepsideki çatal bıçağa dokunmadı. Arkasını döndüğü yolda hayat devam ediyor, karşısındaki kahveye birileri gelip gidiyordu. Atıştırması bittiğinde mavi çiçekli ince porselen fincanını alıp mavi suni deri koltuğa yerleşti. Sabahı elindeki işe aralıksız çalışarak geçirmiş, öğlen ye-